

tummodo Metropolitanus Episcopus est, & de extremis quibusque Parochiis longum est singulis annis ad Concilium convenire. Dum hanc Epistolam Episcopi legerunt, elegerunt in Synodo, ut Sedes Lucensis esset Metropolitana, sicut & Bracara: quia ibi erat terminus de confinitimis Episcopis, & ad ipsum locum Lucensem grandis semper erat conjunctio Suevorum: etiam in ipso Concilio alias Sedes elegerunt, ubi Episcopi ordinarentur. Sicque post hæc pro unaquaque Cathedra diœceses & parochias diviserunt: ne inter Episcopos contentio aliquatenus fieret. Verba ita perspicua sunt, ut his alias probationes addere planè superfluum esset.

XII.

NARBONENSIS
PROVINCIA
GOTHORUM
TEMPORE IN-
TER HISPANAS
CIVILES
FUIT.

^a Zosimus Ep.
5. ad Episc. Gal-
liæ.

Sed & Narbonensem Provinciam inter Hispanas dicendum est numerari cœpisse ab eo tempore, quo sub Gothorum dominatione fuit. Quin prius Arelatenfi Archiepiscopo subiecta esset nemini dubium esse potest, cum huic soli ordinationes Episcoporum Narbonensis primæ & secundæ sicut & Viennensis Zosimus Papa ^a disertis verbis in Epistola ad Episcopos Galliæ concedat. *Iussimus, inquit, præcipuam sicuti semper habuit Metropolitanus Episcopus Arelatensium civitatis in ordinandis Sacerdotibus teneat auctoritatem. Viennensem, Narbonensem primam, & Narbonensem secundam Provincias ad Pontificium suum revocet. Quisquis verò posthac contra Apostolicæ Sedis statuta & præcepta majorum, omisso Metropolitano Episcopo, in Provinciis supra dictis quemquam ordinare præsumpserit, vel is qui ordinari se illicitè sciverit, uterque Sacerdotio se carere cognoscatur.* Hæc circa annum quadringentesimum decimum septimum scripta sunt.

^b Bonifac. P.
Epist. 3. ad Hi-
larium Narbon.

Sed quam citò ordo ille mutatus fuerit, certò colligitur ex Bonifacii ^b Zosimi successoris Epistola, qua Hilario Narbonensi potestatem ordinandorum suæ Provinciæ Episcoporum tradit his verbis: *Ad eundem locum in quo ordinatio talis celebrata dicitur, Metropolitanus jure munitus, & præceptionibus nostris fretus accede: intelligens arbitrio tuo secundum regulas Patrum quæcumque facienda sunt à nobis esse concessa.* Harum constitutionum varietatem quispiam fortè mutationi dominationis civilis tribuet. Etenim circa annum quadringentesimum duodecimum, Ataulfus post captam Romam, ut ab Italia recederet, sedes ab Honorio cum Gothis suis accepit in Provincia Narbonensi, nec non Placidiam sororem Honorii Narbonæ uxorem duxit: & paulo post Gothi primùm sedem in Hispania vindicarunt. Non tamen hujus mutationis ea ratio fuit, sed veram assignat idem Bonifacius ^c dicta Epistola, scilicet Nicænum decretum, quod tunc maximè observari curavit, cum Patroclum Arelatensem auctoritate sua abuti adverteret. Hæc ait: *Ecce enim, ut caritas tua recognoscit ex subditis Lutubensis Ecclesiæ cleri ordinis, vel plebis, preces suas & lacrymas ad nos, quantum datur intelligi, magno cum dolore miserunt, dicentes Coepiscopum nostrum Patroclum, sua petitione cessante, in locum decedentis Episcopi nescio quem in alia Provincia, prætermisso Metropolitano, contra Patrum regulas ordinasse. Quod nequaquam possumus ferre patienter, quia convenit nos paternarum Sanctionum diligentes esse custodes. Nulli etenim videtur incognita Synodi constitutio Nicænæ, quæ ita præcipit, ut eadem proprie verba ponamus: per unamquamque Provinciam jus Metropolitanos singulos habere debere, nec cuiquam duas esse subiectas. Quod illi, quia aliter credendum non est, servandum Sancto Spiritu suggerente sibi met censuerunt. Unde frater carissime, si ita res sunt, & Ecclesiam supradictam Provinciæ tuæ limes includit, nostra auctoritate commonitus, quodquidem facere sponte deberes, desideriis supplicantum & voluntate respecta ad eundem locum, &c.*

^c Idem Epist. 3.
quæ sup.

Certè Narbonensem Provinciam tunc inter Hispanas recenseri cœpisse, cum in Gothorum ditionem venit, non diffiteor. In eoque facile Notitiis duabus assentior, quas Garfias Loaisa dedit ex Codice Hispalensi Divi Laurentii, quem anno Domini 962. editum esse ait: & ex alio Ecclesiæ Ovetensis literis Gothicis scripto. Attamen semper in eam, sicut in cæteras Galliæ Provincias Arelatensem Episcopum auctoritatem quamdam servasse evidenter docet Symmachus ^d in Epistola ad Cæsarium Arelatensem, quæ hæc habet:

^d Symmach. P.
Epist. 5. ad Cæ-
sar. Arel.